

Full diocesà

7 de maig del 2017

p4 i p5 —Visió del voluntariat de Càritas Diocesana

p6 i p7 —La conversió de destacades estrelles del cine

Cent anys de les aparicions de Fàtima

Les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima (Portugal), a partir del 13 de maig de 1917, van marcar una fita en la història de l'Església del segle XX i fins al dia d'avui. Els feligresos més veterans recordaran el pelegrinatge de la Mare de Déu als pobles i barris de les nostres diòcesis l'any 1950.

El seu missatge, que recordarem amb un extens article la setmana vinent, demana als cristians que visquin la pregària (especialment el rosari) i facin penitència pels pecats del món.

El sant pare Francesc visitarà Fàtima els pròxims dies i, el mateix dia 13, canonitzarà als pastorets Jacinta i Francesc, dos dels vidents.

Les aparicions es van repetir fins al 13 d'octubre de 1917, quan una multitud va assistir a l'anomenat «miracle del sol». Els esdeveniments que es produïren en aquella època, com l'acabament de la I Guerra Mundial, les curacions i l'inici de la II Guerra Mundial, es van considerar proves del que Maria havia transmès als pastorets. Joan Pau II fou un gran devot de Fàtima, advocació a la qual atribuïa haver salvat la vida en l'atemptat que sofrí en 1981, justament el 13 de maig.

Avui Fàtima és un dels punts marians de pelegrinatge mundial. Especialment el dia 13 de cada mes, una important multitud de creients participa en les processons de les torxes (la nit del dia 12) i en la dels adéus, el matí del dia 13.

«Vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món»

Diumenge IV de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

(2,14a.36-41)

Salm responsorial

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
(Salm 22)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sino amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

(2,20b-25)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El

qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»
(10,1-10)

«Jo sóc la porta.
Els qui entrin
passant per mi,
se salvaran de
tot perill, podran
entrar i sortir
lliurement i trobaran
pasturatges»

El camí i les dreceres

Jean Hakolimana, prev.

Amb l'evangeli d'aquest diumenge, Joan recupera, a la seva manera, un discurs de Jesús tan ric en metàfores i al·lusions que fa l'efecte d'un quadre d'estil barroc. Al rerefons d'aquest entramat apareix la polèmica de la comunitat joànica contra el corrent gnòstic. Aquest, pel seu menyspreu del cos i de la matèria, menysvalorava la creu de Crist i la seva passió, per quedar-se només amb la seva cara gloriosa. Conseqüentment, llur vida deixava de ser un seguici de Jesús portant cadascú la seva creu, per a convertir-se en una salvació mitjançant un coneixement ocult i de difícil accés. Per això, l'evangeli avisa aquells que volen entrar al cel per una altra porta que no sigui la creu de Jesús. Volen pujar per un altre indret.

Nosaltres també som convidats a renovar el nostre compromís amb Jesús mort i ressuscitat. Sobretot, tenint en compte l'actualitat del perill gnòstic. Declaracions com «jo sóc creient però no practicant», «jo crec en Déu, però això de l'Església, no» o «jo sóc creient, però no sóc de missa» expressen, de manera inconscient, allò que en temps de Joan configurava l'essència del gnosticisme. És a dir, un creure individualista i desvinculat de la comunitat; un creure d'idees desvinculat de la pràctica; un conjunt d'intuïcions (gnosi) sense compromís. Així podem entendre per què el cristianisme va patir les persecucions i no pas el gnosticisme. En quant una idea sense compromís, el gnosticisme no afectava en res el seu ambient. Creure en Jesús mort i ressuscitat és acceptar que la fe transformi la nostra vida. Altrament, el pas entre fe i gnosticisme se'ns fa molt fi.

La imatge

El lloc és descampat, les muntanyes són altes, a prop hi ha roques i estimbals. Com és de necessària la presència i l'obra del pastor! Les ovelles del ramat no se'n separen, l'envolten perquè a prop seu no tenen por; quan toqui caminar aniran al seu darrere, els portarà a l'aliment que els cal.

Si les ovelles poguessin parlar, escoltaríem el Salm 22: *El Senyor és el meu pastor...*

El pastor dels Pirineus (1888). R. Bonheur

Lit. hores: Setmana IV

8 dilluns

—Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies
—Sant Víctor (†303)
Fets 11,1-18 / Salm 41 / Joan 10,1-10

9 dimarts

—La Mare de Déu dels Desemparats
—Sant Alger, bisbe (?)
Fets 11,19-26 / Salm 86 /
Joan 10,22-30

10 dimecres

—Sant Joan d'Àvila, prevere (1499-1569)
Fets 12,24-13,5 / Salm 66 /
Joan 12,44-50

11 dijous

—Sant Eudald, màrtir (405-452)
—Sant Anastasi, màrtir (s.III)
Fets 13,13-25 / Salm 88 /
Joan 13,16-20

12 divendres

—Sant Nereu, sant Aquileu i sant Pancraç, màrtirs (ss.III-IV)
Fets 13,26-33 / Salm 2 / Joan 14,1-6

13 dissabte

—Mare de Déu de Fàtima
—Sant Pere Regalat, prevere (1390-1456)
Fets 13,44-52 / Salm 97 /
Joan 14,7-14

14 diumenge V de Pasqua / Cicle A

—Sant Maties, apòstol (†80?)
—Sant Ponç, màrtir (†257)
—Santa Gemma Galgani, verge (1878-1903)
Fets 6,1-7 / Salm 32 / 1 Pere 2,4-9 /
Joan 14,1-12

Càritas diocesana comença a aplicar el seu primer Pla del Voluntariat

Càritas Diocesana de Vic

El voluntariat és una de les bases del funcionament d'una institució d'Església com Càritas. Càritas del bisbat de Vic ha aprovat i ha començat a aplicar el seu primer Pla del Voluntariat.

Aquest document de 14 pàgines detalla les característiques que ha de tenir el voluntari de Càritas, l'itinerari que ha de seguir, l'orientació i l'acolliment, el marc legal... Aquest Pla del Voluntariat està pensat per a tots els agents que formen cada una de les Càritas (voluntaris, tècnics, junta...) i vol ser un punt de partença del treball amb les persones voluntàries.

Actualment en les diferents Càritas del bisbat de Vic hi ha més de mil voluntaris que fan possibles projectes i actuacions en àmbits com l'acolliment, el reforç escolar, la inserció sociolaboral...

Diu l'esmentat document: «El Pla del Voluntariat és un instrument d'orientació, suport i promoció adreçat a tots els agents de Càritas per a esdevenir un punt de partença del treball amb les persones voluntàries.» El pla parteix de la filosofia del Model d'Acció Social (MAS) de Càritas quan diu que «configura l'acolliment com a eix vertebrador i la persona com a centre de l'acció. Situar la persona en el centre del ser i del fer de Càritas fa possible desenvolupar processos educatius transformadors».

Així, la característica dels voluntaris de Càritas com una entitat lliurada generosament a les persones empobrides és que es consideren «afortunats instruments de l'amor de Déu per a la difusió del seu amor entre els germans». L'itinerari del voluntari ha de ser «un camí que dinamitzi aquest amor, que no es projectin les tasques, el "què, de forma independent del "perquè" i del "per a què" que són el centre de les nostres motivacions i la via del nostre coneixement interior».

La persona voluntària de Càritas ha de conèixer la identitat de la institució, la missió i els valors especificats en el pla. El document també fa referència al marc legal del voluntariat —els drets i els deures— i la importància fonamental que hi tenen la formació i la participació.

**Els voluntaris:
afortunats instruments
de l'amor de Déu**

Testimonis de persones que dediquen temps als altres

Càritas Diocesana

Marina Adillón (Vic)

Marina Adillón és mestra per convicció. «Si tingués una altra vida també voldria ser mestra», diu amb satisfacció. En els darrers set anys ha estat la coordinadora de la iniciativa de Càritas Arxiprestal de Vic que, després de l'horari lectiu, ofereix suport a alumnes que tenen alguna dificultat d'aprenentatge i que necessiten reforç en determinades matèries: «Estàs molt content quan veus que ajudes i fas feliç altra gent», explica Adillón. Actualment hi ha més de vint persones que col·laboren en aquesta iniciativa. Tanmateix no és suficient. Si augmentés el nombre de col·laboradors, aquest programa de reforç escolar es podria fer en totes les escoles de Vic.

Anna Mateo (Navarcles)

L'atzar va portar Anna Mateo a fer voluntariat a Càritas de Navarcles (Bages). Ara fa cinc anys es va quedar sense feina. Va ser llavors —amb molt més temps lliure— que va decidir «replantejar-se» la seva vida i en la seva llista de propòsits hi havia el de fer una tasca de voluntariat. Va trucar a la porta de Càritas de la seva parròquia. Inicialment va començar al servei de distribució i repartiment d'aliments. Des de fa quatre anys, amb tres voluntàries més, col·labora en el servei d'acolliment, al qual destinen un parell d'hores setmanals. «És un tòpic dir allò de "reps molt més del que dones", però això és ben real», explica l'Anna.

Salvador Serra (Igualada)

Salvador Serra és la cara del programa «Empreses amb cor» de Càritas Arxiprestal Anoia-Segarra. Ell és l'encarregat de visitar empreses d'aquesta zona per demanar-los la seva col·laboració. Gràcies a aquest programa, en els últims anys ha anat augmentant la sensibilitat de les empreses, fundacions, clubs... per la tasca de les entitats no lucratives. El 50% de les empreses que en Salvador ha visitat el darrer any han decidit fer-hi algun tipus de col·laboració. Ens diu que la seva tasca té una recompensa interior, perquè gràcies a aquests recursos «es poden tirar endavant projectes per ajudar els més febles».

També Déu passa per Hollywood: la conversió d'algunes estrelles

Redacció

Enmig del glamur, la fama, el poder i també dels punts foscos del món del cinema, grans estrelles de Hollywood van viure una profunda experiència religiosa.

Mary Claire Kendall, autora de *También Dios pasa por Hollywood* d'Edicions Rialp, relata dotze conversions «de cine» i recull retrats de personatges tan famosos com John Wayne, Bob Hope, Alfred Hitchcock o Gary Cooper.

Gary Cooper

Gary Cooper, que no estava batejat, va ser un faldiller empedreït, adorat per moltes dones que s'hi haurien casat, però també un ésser humà desitjós d'una vida més plena que aquelles enamorades no podien sadollar, que s'identificava amb totes aquelles persones que no es podien conformar amb menys que l'Infinit.

A mitjans dels anys cinquanta va començar a assistir a missa amb la seva dona i la seva filla, ambdues catòliques, i tots tres van anar a Roma, on van conèixer el sant pare Pius XII.

Gary Cooper es va fer amic d'un sacerdot, el pare Ford, i ambdós compartien les seves respectives visions de la vida, dialogaven sobre la fe catòlica i sobre les qüestions

Gary Cooper i John Wayne van rebre el baptisme d'adults

que aquesta suscitava en l'astre de Hollywood. La seva empenta definitiva va ser en concloure de llegir *La muntanya dels set cercles*, biografia del monjo Thomas Merton on narra la seva conversió.

Pel maig de 1959, Cooper va rebre el baptisme dins l'Església catòlica. Dos anys més tard, el 13 de maig de 1961, festa de la Mare de Déu de Fàtima, moria amb un crucifix a les mans.

John Wayne

Tampoc no estava batejat i també tingué una accidentada vida matrimonial. La seva primera esposa, d'origen dominicà, no va voler tornar-se a casar després del seu divorci i va pregar durant tota la seva vida per la conversió de Wayne.

Tot i les seves reticències envers la religió organitzada, a poc a poc van anar caient els seus prejudicis envers l'Església, gràcies també a l'amistat amb un arquebisbe.

Va batejar els seus fills i va començar a freqüentar l'església i, finalment, pocs dies abans de morir, l'any 1979, va rebre el baptisme. Un dels seus néts és sacerdot catòlic.

Alfred Hitchcock

Ell sí que provenia d'una família catòlica, i fou educat en els salesians a Anglaterra; però, a mesura que va anar escalant posicions en el món del cinema, Déu va anar quedant cada cop més en un segon pla. Tanmateix, va tenir cura de l'educació i la pràctica religiosa de fills i néts.

Al final dels seus dies, Alfred Hitchcock va sentir una profunda set de Déu i va decidir tornar a l'Església després de decennis de no practicar. Va convidar un jesuïta a casa seva, es va confessar i va rebre la comunió. Alfred Hitchcock, recorda el sacerdot, «després de combregar, va plorar en silenci, amb llàgrimes rodant per les seves enormes galtes».

La Dita

«Treure els drapets al sol»

Sebastià Codina, prev.

Ens adonem dels punts flacs de molts. Ens costa de veure els nostres. Passem de gairell encara que ens entrebanquin. Si el just s'equivoca set vegades cada dia, els qui som una mica cascats, quantes vegades fallem? Tard o d'hora tothom s'esllavissa. En comptes de ser comprensius, busquem el punt flac dels altres per poder mossegar una mica.

Els llatins deien: «Homo homini lupus.» Els enemics més perillosos no són gaire lluny de casa. L'home és el llop de l'home. I això que l'Evangelí parla a dojo de «germans...». Qui ho havia de dir? Ens ha passat una mica per alt. N'hi ha de traçuts que saben inventar mil falòrnies per esbombar defectes traient els drapets al sol i deixant com un drap brut els qui no els fan prou el pes. Això, d'Evangelí, no en deu tenir una gran cosa, oi?

Glossa

Aquí em teniu: envieu-m'hi

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el llibre del profeta Isaïes trobem un diàleg entre Déu, que està com angoixat en la recerca d'una resposta al seu enviament, i el mateix profeta que respon: *Aquí em teniu: envieu-m'hi* (cf. 6,8). La Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions ens convida a posar-nos, als membres de l'Església, entre Déu i el jove, entre el qui crida i aquell que és cridat. Posar-nos, evidentment amb tot respecte, en quelcom tan sagrat com és la llibertat del mateix Déu, que crida a qui vol, i la llibertat de la persona en donar resposta a la crida.

De fet, ens podríem preguntar: serveix per a alguna cosa la pregària per les vocacions? La pregària per les vocacions, com tota pregària, no vol aconseguir de Déu quelcom que ell no vulgui. Preguar significa entrar en el cor de Déu, en la seva voluntat. Ja sabem que tota autèntica pregària és aquella que no diu res més que el que demanem en el parenostre: «Faci's la vostra voluntat, així a la terra com es fa en el cel.» I aquest és el sentit de la pregària per les vocacions: que la seva voluntat d'amor es manifesti entre nosaltres, que Déu no cessi de realitzar entre nosaltres la seva obra de gràcia i de vida, de bondat i de perdó, de guarició i alliberament. Les vocacions a la vida sacerdo-

tal, diaconal, religiosa, consagrada, contemplativa, missionera, són presència d'amor misericordiós enmig del món. La fesomia d'un país com el nostre, amb la seva pèrdua progressiva de sacerdots i religiosos en els nostres pobles i ciutats, en els nostres col·legis i hospitals, en els nostres monestirs i parròquies, va canviant i produeix en molts el dolor per la desaparició d'una presència amb un cor enamorat del Senyor i del seu poble. La certesa del qui prega és que el Senyor no abandona mai el seu poble, i demana la seva misericòrdia abundosa.

Pregar per les vocacions també significa demanar a Déu, per als joves que són cridats, un cor generós, tant en escoltar i no fer el sord a la crida, com també per a donar la resposta sense por, amb la confiança i la certesa que els camins del Senyor són de pau i de felicitat. I no podem oblidar que aquesta pregària per les vocacions ens exigeix un compromís no solament personal sinó també comunitari. Tant de bo que arreu de la diòcesi poguessin sorgir grups estables de pregària per les vocacions! Entre molts hem de fer una xarxa de pregària confiada i insistent, vivint en el nostre cor el drama de la crida i la resposta: *Sóc aquí: envieu-m'hi*.

